

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD
REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 71 0 P 379406 26 Rev
Banjaluka: 9.6.2026. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Tanje Bundalo, predsjednica vijeća, Senada Tice i Davorke Delić, članovi vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice A.K.-E., [...], B.L., sa boravištem u B., [...], B.D., koju zastupa advokat Vladimir Turkeš, Ulica Jovana Surutke 27, Banjaluka, protiv tuženog Brčko Distrikt Bosne i Hercegovine, koga zastupa Pravobranilaštvo Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, Trg pravde 16, Brčko, radi utvrđenja diskriminacije i naknade štete, odlučujući o revizijama stranaka protiv presude Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 P 379406 25 Gž 2 od 21.7.2025. godine, na sjednici održanoj 9.6.2026. godine, donio je,

PRESUDU

Revizija tužiteljice se djelimično usvaja i obe nižestepene presude preinačavaju u odbijajućem dijelu odluke, tako što se obavezuje tuženi da tužiteljici na ime naknade nematerijalne štete umjesto dosuđenog iznosa od 1.000,00 KM isplati iznos od 3.000,00 KM, te u dijelu odluke o troškovima postupka tako što se obavezuje da tužiteljici na ime naknade troškova postupka, umjesto dosuđenog iznosa od 4.175,00 KM isplati iznos od 4.460,00 KM.

Revizija tužiteljice se u preostalom dijelu odbija.

Revizija tuženog se odbija.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda u Banjaluci broj 71 0 P 379406 25 P 2 od 7.3.2025. godine, djelimično je usvojen tužbeni zahtjev tužiteljice tako što je:

utvrđeno da je tuženi diskriminatorski postupao prema tužiteljici na način da su organi tuženog, Odjel za stručne i administrativne poslove, Pododjel za ljudske resurse - Odbor za zapošljavanje i Komisija za zapošljavanje, javne konkurse broj 33-005280 od 28.12.2020. godine i broj 33-001092/21 od 22.3.2021. godine, raspisali, zakazali i testiranje i intervju održali na arhitektonski neprilagođenim lokacijama i na taj način onemogućili tužiteljici da, kao osoba sa invaliditetom, ravnopravno sa drugim kandidatima učestvuje na konkursima,

zabranjeno je tuženom da ubuduće, putem svojih organa, provodi konkursne procedure na arhitektonski neprilagođenim lokacijama za osobe sa invaliditetom,

naloženo je tuženom da izvrši radnje kojima će omogućiti da se konkursne procedure održe na lokaciji koja je arhitektonski pristupačna za osobe sa invaliditetom, uz poštivanje afirmativnih mjera za osobe sa invaliditetom,

obavezan je tuženi da tužiteljici na ime naknade nematerijalne štete zbog diskriminatornog postupanja, isplati iznos od 1.000,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 7.3.2025. godine do isplate, u roku od 30 dana od dana donošenja presude.

Odbijen je tužbeni zahtjev tužiteljice u dijelu kojim traži da se obaveže tuženi da joj isplati razliku između traženog (40.000,00 KM) i dosuđenog (1.000,00 KM) iznosa naknade nematerijalne štete, da se obaveže tuženi da na dosuđeni iznos isplati zakonsku zateznu kamatu od 1.6.2022. godine do 7.3.2025. godine i da u roku od 30 dana od dana donošenja presude, o svom trošku, presudu objavi u dnevnom listu „Nezavisne novine“.

Obavezan je tuženi da tužiteljici naknadi troškove postupka u iznosu od 5.010,00 KM, u roku od 30 dana od dana donošenja presude, dok je preko tog iznosa zahtjev odbijen.

Presudom Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 P 379406 25 Gž 2 od 21.7.2025. godine, žalba tužiteljice je odbijena i prvostepena presuda potvrđena u odbijajućem dijelu odluke o tužbenom zahtjevu i troškovima postupka.

Žalba tuženog je djelimično usvojena i prvostepena presuda preinačena u dosuđujućem dijelu odluke o troškovima postupka, tako što je dosuđeni iznos od 5.010,00 KM snižen na iznos od 4.175,00 KM, dok je u preostalom dijelu žalba odbijena i prvostepena presuda potvrđena u preostalom usvajajućem dijelu.

Odbijeni su zahtjevi stranaka za naknadu troškova postupka na ime sastava žalbe, i to tužiteljice za iznos od 1.687,50 KM i tuženog za iznos od 900,00 KM.

Tužiteljica revizijom pobija drugostepenu odluku iz razloga propisanih odredbom člana 240. stav 1. tačka 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“, broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13, 27/24 i 29/26 - u daljem tekstu: ZPP), zbog povrede odredbe člana 14. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (EK), člana 1. Protokola broj 12 uz EK i člana 26. Međunarodnog pakta o građanskim i političkim pravima, sa prijedlogom da se preinači u odbijajućem dijelu, a tuženi obaveže na naknadu troškova revizionog postupka u iznosu od 1.974,38 KM, ili da se ukine i vrati na ponovno suđenje.

Tuženi u odgovoru predlaže da se revizija odbije.

Tuženi revizijom pobija drugostepenu odluku iz razloga propisanih odredbom člana 240. stav 1. tačka 1. i 2. ZPP, sa prijedlogom da se preinači i tužbeni zahtjev odbije, a tužiteljica obaveže na naknadu troškova revizionog postupka u iznosu od 1.458,00 KM.

Tužiteljica nije podnijela odgovor na reviziju.

Revizija tužiteljice je djelimično osnovana.

Revizija tuženog nije osnovana.

Predmet spora je zahtjev tužiteljice o kom je odlučeno nižestepenim presudama.

Prema činjeničnim navodima tužbe diskriminacija tužiteljice se odnosi na konkurse broj 33-001092/21 od 23.2.2020. godine i 33-005280 od 28.12.2020. godine.

Ocjenom iskaza tužiteljice i svjedoka V.E. i D.J., prvostepeni sud utvrđuje da je tužiteljici prilikom pristupa na konkurs koji je održan na trećem spratu zgrade u kojoj ne postoji lift, u kojoj su stepenice strme i plitke i ne postoje rukohvati uz stepenice, bilo otežano pristupanje zbog arhitektonski neprilagođene lokacije osobama sa invaliditetom.

Sud utvrđuje da se tužiteljica i ranije obraćala tuženom sa zahtjevom za prilagođavanje mjesta na kom se odvijaju konkursne procedure, što je potvrdio iskaz svjedoka I.G. koji je jednom „izašao u susret“ zahtjevu tužiteljice i promijenio lokaciju održavanja pismenog testiranja.

Na osnovu toga, sud zaključuje da tuženi u svim drugim slučajevima raspisanih konkursa, pa i u ovim iz tuženog zahtjeva, nije omogućio tužiteljici lakši pristup na mjesta odvijanja konkursne procedure.

Zaključak je suda da je tužiteljica učinila vjerovatnim da je tuženi prema njoj imao diskriminatorsko ponašanje, time što joj kao osobi sa invaliditetom nije prilagodio lokaciju na koju ona može pristupiti i imati jednakopravni položaj sa ostalim prijavljenim kandidatima.

Tuženi ne spori utvrđene činjenice, ali tvrdi da nije bio u mogućnosti tužiteljici izaći u susret organizovanjem testiranja na za nju pristupačnijim lokacijama, zato što koristi prostore drugih institucija i mora se prilagođavati slobodnim terminima koje te institucije imaju.

Analizom dokaza tuženog, saslušanjem svjedoka koji su bili zaposleni prije ili za vrijeme predmetnih konkursa, sud zaključuje da tuženi nije dokazao da prema tužiteljici nije izvršio diskriminaciju, s obzirom da nije dokazao „da je uložio razuman napor da joj prilagodi mjesto pristupa na konkursne procedure za zapošljavanje“.

Shodno navedenom, sud cijeni da je tužbeni zahtjev tužiteljice osnovan u dijelu kojim traži da se utvrdi da je tuženi diskriminatorski postupao prema njoj na način da je konkurse raspisao, zakazao i testiranje i intervju održao na arhitektonski neprilagođenim lokacijama i na taj način joj onemogućio da, kao osoba sa invaliditetom, ravnopravno sa drugim kandidatima učestvuje na tim konkursima, te da je, shodno tome, zahtjev osnovan i u dijelu kojim traži da se zabrani tuženom da ubuduće provodi konkursne procedure na arhitektonski neprilagođenim lokacijama za osobe sa invaliditetom i naloži da izvrši radnje kojima će omogućiti da se konkursne procedure održe na lokaciji koja je arhitektonski pristupačna za osobe sa invaliditetom.

Sud cijeni da je tužbeni zahtjev u dijelu kojim se traži naknada nematerijalne štete „izuzetno visoko postavljen“ u odnosu na sudsku praksu.

Ocjenom nalaza vještaka medicinske struke sud utvrđuje da je tužiteljica osoba natprosječnih intelektualnih sposobnosti, adekvatnih emocionalnih reakcija i interpersonalnih relacija koja teži što višem nivou razvoja ličnih resursa i samoaktualizacije, da je u vremenu nakon konkursa imala slom adaptivnih mehanizama koje je do tada koristila, da se kod nje razvilo reaktivno depresivno stanje koje je nakon perioda od šest mjeseci spontano prošlo razvojem drugih životnih situacija bez primjenjene terapije, da je tužiteljica u periodu od jednog mjeseca trpila duševne bolove jakog intenziteta, u periodu od dva mjeseca srednjeg intenziteta i tri mjeseca lakšeg intenziteta, da se kod nje i danas javljaju duševni bolovi lakšeg intenziteta

(tuga, nelagoda, frustracija) prilikom podsjećanja na ove događaje, na nerazumijevanje tokom spornih događaja i osjećanje poniženosti i degradacije koju je osjećala u tom periodu.

Sud je procijenio da dosuđeni iznos od 1.000,00 KM predstavlja adekvatnu satisfakciju.

Sud neosnovanim cijeni zahtjev u dijelu kojim se traži da se naloži tuženom da o svom trošku objavi presudu, jer se ne radi o situaciji iz odredbe člana 12. stav 4. Zakona o zabrani diskriminacije („Službeni glasnik BiH“, broj 59/09 i 66/16 – u daljem tekstu: ZZD).

Ocjena je suda da tužiteljica nije učinila vjerovatnim da je postupanje tuženog vršeno putem medija ili da je informacija objavljena u medijima, pa stoga nisu ispunjeni uslovi ni da se presuda objavljuje u dnevnom listu.

Osim toga, sud smatra da je tužiteljica postigla satisfakciju za svoje povrijeđeno pravo donošenjem presude, te da nije nužno da sud naloži objavu presude u medijima.

Na osnovu navedenog sud je riješio kao u izreci u skladu sa odredbom člana 5. stav 1. tačka f) ZZD, u vezi sa odredbom člana 175. ZPP i člana 200. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, broj 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89, te „Službeni glasnik RS“, broj 17/93 do 74/04 -u daljem tekstu: ZOO).

Drugostepeni sud je odbio žalbu tužiteljice, dok je žalbu tuženog djelimično usvojio u dijelu odluke o troškovima postupka.

Sud je ukazao na nalaz vještaka medicinske struke dr Siniše Bijeljca koji je opisujući stanje invaliditeta tužiteljice, naveo da je kod nje zbog cerebralne paralize prisutna lijevostrana hemiparetična forma spastične oduzetosti lijeve strane, više izraženo na nozi nego na ruci, što podrazumijava pojačan tonus određenih grupa mišića koji uzrokuje poremećenu funkciju ekstremiteta, lijevo stopalo se nalazi u poziciji umjerenog ekvinusa (oprušeni položaj) radi čega je rađena hirurška intervencija, hod je otežan, poremećen, a savladavanje prepreka (hod po stepenicama) neizvodivo.

Penjanje na treći sprat, čekanje na termin testiranja i pješaćenje jedan kilometar na drugu lokaciju, prema mišljenju vještaka, tužiteljica nije mogla sama da izvrši već samo uz pomoć druge osobe i ulaganjem dodatnih napora.

Ovo potvrđuje i iskaz svjedoka V.E. koji je pomogao tužiteljici da pređe put od automobila do zgrade Direkcije za finansije, pri čemu je iskazao da je tužiteljici za penjanje na treći sprat potrebno 7 do 10 minuta, da se pri hodu oslanjala na njega, da u hodnicima Direkcije nema stolica za sjedenje na kojima se mogla odmoriti.

O potrebi pomoći tužiteljici radi dolaska na mjesto gdje se obavljaju konkursne procedure, svjedočila je i D.J. koja se kao i tužiteljica prijavljivala na konkurse koje je raspisivao tuženi.

Drugostepeni sud cijeni da se tuženi neosnovano poziva na iskaz svjedoka A.S., jer on nije bio zaposlen kod tuženog i nije provodio konkursne procedure po spornim konkursima, ali je u prethodnom periodu bio član Odbora za zapošljavanje kada mu se tužiteljica obraćala zahtjevima za prilagođavanje lokacije na kojima će se obaljati konkursne procedure. Svjedok je iskazao da je tuženi, kada je bio u mogućnosti, konkursne procedure obavljao u prostorijama

amfiteatra Ekonomskog fakulteta, da je prostor prilagođavao tako što je obezbijedio stolicu na kojoj je tužiteljica mogla sjediti i sačekati testiranje, ako su održavana u Direkciji za finansije.

Kada se iskaz ovog svjedoka poveže sa činjenicom da je o takvom ranijem postupanju tuženog (prilagođavanja lokacije tužiteljici) sačinjavana i službena zabilješka, a da je ovaj svjedok nakon Odbora za zapošljavanje zaposlen na radnom mjestu Šefa kabineta gradonačelnika, sud smatra da je tuženi morao biti upoznat sa zahtjevom tužiteljice za prilagođavanje lokacija, posebno imajući u vidu da se tužiteljica prijavljivala na konkurse kod tuženog 5 godina, što je djelimično potvrdila i svjedokinja D.J. koja je zajedno sa tužiteljicom bila kandidat na konkursima „oko 15 puta“.

Neosnovanim cijeni i pozivanje tuženog na iskaz svjedoka S.M. koja takođe nije bila član komisije za zapošljavanje po spornim konkursima, zbog čega nalazi da se njenom iskazu ne može pokloniti vjera u dijelu u kojem navodi da je tužiteljici omogućeno da pismeno testiranje obavi u prizemlju zgrade, imajući u vidu da se navedeno prilagođavanje konkursnih procedura o kojem je svjedočio ovaj svjedok nije odnosilo na sporne konkurse, već na testiranje koja su izvršena po drugim konkursima koji su prethodili njima, o čemu se izjasnila i tužiteljica.

Neosnovanim cijeni i pozivanje tuženog na iskaz svjedoka I.G., jer jer je iskaz ovog svjedoka u određenim dijelovima međusobno kontradiktoran.

Zaključak je suda da je prvostepeni sud pravilno cijenio da se tužiteljica, prije obavljanja pismenog testiranja i intervjua po spornim konkursima, obraćala tuženom sa zahtjevom za prilagođavanje konkursnih procedura u prostoru prilagođenom osobama sa invaliditetom i da takvim zahtjevima tuženi, neopravdano, nije udovoljio.

Imajući u vidu da je propuštanjem razumnih prilagođavanja (netestiranjem kandidata u prizemlju zgrade Direkcije za finansije ili nekoj drugoj arhitektonski prilagođenoj lokaciji osobama sa invaliditetom, neobezbjeđivanjem stolice za sjedenje u prostorijama odbora za zapošljavanje prilikom čekanja na red za intervjue), tužiteljica dovedena u neravnopravan položaj u odnosu na druge kandidate bez invaliditeta koji su bez povećanih napora mogli pristupiti na zakazana testiranja i intervjue, drugostepeni sud cijeni da je opravdano udovoljeno deklaratornom antidiskriminacijskom zahtjevu.

Kako u parnici nije utvrđen teži oblik diskriminacije iz odredbe člana 4. stav 6. ZDD, neosnovanim cijeni žalbeni navod u prilog dosuđivanja veće naknade nematerijalne štete od one dosuđene ožalbenom presudom.

Postupanje tuženog u opisanim konkursnim procedurama izazvalo je posljedice u psihičkoj sferi tužiteljice, ali sud nalazi da ne treba zanemariti činjenicu da je tužiteljica istim procedurama pristupila čime su „veće negativne posljedice diskriminatornog postupanja izbjegnute“, pa je stoga prvostepeni sud visinu naknade nematerijalne štete pravilno odmjerio u skladu sa odredbom člana 200. ZOO.

Prema ocjeni suda, prvostepeni sud je pravilno odbio zahtjev tužiteljice da sud naloži tuženom da o svom trošku objavi presudu, nalazeći da nisu ispunjeni uslovi iz odredbe člana 12. tačka d) ZZD.

U reviziji tužiteljice se ističe: da je u pitanju sistemska diskriminacija jer tuženi nema propise koji se odnose na zapošljavanje osoba sa invaliditetom, pa se to pitanje tretira zakonom iz oblasti radnih odnosa ili ratnih invalida, kojim kategorima invaliditeta tužiteljica ne pripada,

da je u preporuci Ombudsmena za ljudska prava broj 270/21 od 23.11.2021. godine naglašeno da osobe sa invaliditetom moraju biti u favorizovanom položaju jer se de facto u nejednakom položaju u odnosu na osobe bez invaliditeta, da sud nije dovoljno cijenio činjenicu da se tužiteljica javno obraćala tuženom u vezi dugotrajnosti i ponovljivosti njene diskriminacije, a da je tuženi samo djelimično prilagodio proces testiranja i to u jednom slučaju, da je tužiteljica došla do saznanja da je u konkursu broj 33-003482/20 od 25.9.2020. godine, zbog neprimjenjivanja afirmativne mjere prema osobama sa invaliditetom, bila drugorangirana sa 0,2 boda razlike u odnosu na prvorangiranog kandidata, da je zbog žalbe na jednu od konkursnih procedura tužiteljica trpila pritisak jer joj je kući dolazila policija, saslušana je u policiji jer je prijavljena od jedne od kandidatkinja za radnju koja nema eklemenata krivičnog djela, da je dosuđena naknada neadekvatna i ne predstavlja satisfakciju, pa time nije zadovoljen kriterijum pravičnosti, da je tužiteljica stalno u poziciji da mora dokazivati svoju diskriminaciju kao invalidne osobe iako je teret dokazivanja na diskriminatoru, da je zahtjevu za javno objavljivanje presude trebalo udovoljiti imajući u vidu odredbu člana 35. Zakona o državnoj službi u organima javne uprave BDBiH.

U reviziji tuženog se ističe: da je sud pogrešnom ocjenom iskaza svjedoka A.S., S.M., I.G. i A.Č. izveo pogrešan zaključak o diskriminaciji tužiteljice, da nije krivica tuženog što je kod tužiteljice zbog bezuspješnog konkurisanja već 5 godina stvoren „osjećaj dugoročne bespomoćnosti i bezizlaznosti iz trenutne životne situacije“, da diskriminaciju ne može predstavljati nezadovoljstvo rezultatima konkursa, da pobijana presuda ne proizvodi pravno dejstvo samo u odnosu na tužiteljicu već „prema svima“, da je odluka o troškovima nepravilna jer nije cijenjen uspjeh tuženog, da naknada štete ima samo simboličan čin ne obogaćenje, da visina opredjeljenog zahtjeva za naknadu nematerijalne štete ne odgovara iznosima koji su usaglašeni na panelu najviših sudova.

Drugostepena odluka je donesena uz pogrešnu primjenu materijalnog prava u dijelu kojim je odlučivano o naknadi nematerijalne štete.

Nižestepeni sudovi su, polazeći od činjenica utvrđenih tokom postupka, jasno i detaljno cijenili da li je postupanje tuženog prema tužiteljici kod sprovođenja konkursa iz tužbenog zahtjeva, sadržavalo postupanje posredne diskriminacije time što je tužiteljici kao invalidnoj osobi, u odnosu na sve prijavljene kandidate, znatno otežan fizički pristup prostoru gdje je obavljen intervju, uz istovremeno onemogućavanje adekvatnog odmora prije pristupanja intervju.

Sudovi su argumentovano objasnili svoj stav zašto nalaze da je počinjena diskriminacija tužiteljice kao invalidne osobe, pa se ne mogu prihvatiti tvrdnje iz revizije tuženog o proizvoljnom utvrđenju činjenica i nepravilnoj ocjeni dokaza.

Zaključak da je došlo do diskriminacije sudovi su jasno i dovoljno obrazložili, tako da je zadovoljen standard iz odredbe člana 191. stav 4. ZPP.

Tuženi u reviziji ne ukazuje zašto smatra da su pogrešno cijenjeni iskazi svjedoka A. S., S.M., I.G. i A.Č., ispuštajući iz vida da je drugostepeni sud u odluci dao razloge zbog čega je žalbu tuženog u tom dijelu cijenio neosnovanom. Osim ponavljanja navoda da je dokaz pogrešno cijenjen, tuženi nije konkretizovao tu tvrdnju pa se ovaj revizioni prigovor smatra paušalnim.

Revizija tužiteljice djelimično s osnovom ukazuje da je dosuđena naknada u iznosu od 1.000,00 KM neadekvatna kao satisfakcija za pretrpljenu nematerijalnu štetu.

Tužiteljica je dokazala da je zbog radnji diskriminacije trpjela duševnu bol o kojoj se izjasnio vještak.

Ta duševna bol intenzivirana je opštom spoznajom da je invaliditet dovodi u nepovoljniji položaj, da nema sistemskog rješenja o pravima invalidnih osoba u procesu zapošljavanja, a sve to znači da osjeća stigmatizaciju jer sa znatno većim naporima ostvaruje sve što je potrebno za život od osobe koja nije invalidna.

Naknada nematerijalne štete kao posljedice diskriminacije, ne može se izraziti kroz finansijski gubitak već predstavlja satisfakciju koja žrtvi diskriminacije treba olakšati pretrpljenu duševnu bol.

Slijedeći sudsku praksu kada je u pitanju naknada nematerijalne štete zbog diskriminacije, a sve dovodeći u vezu sa konkretnim slučajem, ovaj sud nalazi da tužiteljici po tom osnovu pripada adekvatna novčana satisfakcija u iznosu od ukupno 3.000,00 KM (član 12. stav 1. tačka c) ZZD u vezi sa odredbom člana 200. ZOO).

Pravilno je odbijen zahtjev tužiteljice da se presuda objavi u dnevnom listu „Nezavisne novine“.

Sud razumije potrebu tužiteljice da ukaže javnosti na sveprisutne teškoće osoba sa invaliditetom, od najobičnijih svakodnevnih problema (kretanje u javnom prostoru, pristup institucijama ili bilo kom drugom objektu) do osnovnih životnih (prava na zaposlenje i samostalan život, na negu, na određene novčane naknade i drugu pomoć), i potrebu da društvo razumije i prihvati invalidne osobe koje samo traže da budu jednako prihvaćeni i poštovani kao “zdrave osobe”.

Ako je diskriminacija izvršena u javnosti (putem novina, televizije, radija, bilborda, na mitingu, na stadionu i dr.), diskriminirani može da traži od suda da diskriminatoru naloži da o svom trošku, u celini ili delimično, objavi presudu koja je zbog diskriminacije doneta protiv njega.

Diskriminacija tužiteljice nije izvršena ni na jedan od opisanih javnih načina, pa nema pravnog osnova da se tuženom naloži objavljivanje presude u dnevnom listu.

Ukazivanje revizije da bi time informacija o diskriminaciji bila dostupnija javnosti i da bi tuženi bio onemogućen da informaciju “obrađi, učini manje relevantnom ili manje vidljivom”, nije dovoljno za usvajanje tog dijela zahtjeva.

Kako je došlo do preinačenja pobijane odluke, to sud u smislu odredbe člana 397. stav 2. ZPP ima obavezu da odluči o troškovima postupka.

Drugostepenom odlukom su tužiteljici dosuđeni troškovi prvostepenog postupka u iznosu od 4.175,00 KM, cijeneći da je tužiteljica uspjela u postupku sa 62,50 % ili sa 5/8 dijela.

Odbijen je zahtjev tužiteljice za naknadu troškova postupka na ime sastava žalbe u iznosu od 1.687,50 KM.

Na ime sastava revizije tužiteljica traži naknadu u iznosu od 1.974,38 KM.

Tužiteljica je za oba pravna lijeka tražila uvećanje naknade po osnovu sudske takse.

Prema stavu građanskog odjeljenja ovog suda broj 118-0- SuI-21-000 144 od 23.9.2021. godine, stranka koja je uspjela sa izjavljenom revizijom, pored troškova na ime sastava revizije, ima pravo i na naknadu troškova na ime sudske takse na reviziju ukoliko je podnijela takav zahtjev, bez obzira da li u spisima predmeta postoji dokaz o plaćenju taksi.

Primjenu ovog pravnog stava ne treba isključivo vezati za reviziju, već i za podneseke stranaka ili odluke suda čijim podnošenjem odnosno donošenjem, nastaje taksena obaveza.

Tužbom je određena visina spora u iznosu od 40.000,00 KM, koliko iznosi i novčano potraživanje.

Saglasno Zakonu o sudskim taksama Republike Srpske („Službeni glasnik RS“, broj 73/08, 49/09, 67/13, 63/14, 66/18 i 67/20), tarifni broj 1. parnični i izvršni postupak, tačka 4. za tužbu i presudu se plaća taksa za vrijednost spora „preko 10.000 do 50.000 KM“ u iznosu od 500,00 KM, a na žalbu i reviziju se plaća dvostruka taksa propisana tačkom 11. tarife (1.000,00 KM).

Na ime takse na žalbu i reviziju tužiteljica ima obavezu da uplati iznos od 2.000,00 KM.

Ukupni troškovi tužiteljice za žalbeni i revizionu postupak iznose 5.661,38 KM (1.687,50 KM + 1.974,38 KM + 2.000,00 KM).

Tužiteljica žalbom i revizijom pobija odbijajući dio novčanog zahtjeva (39.000,00 KM) i nenovčanog zahtjeva.

U odnosu na novčani dio zahtjeva revizija je djelimično usvojena (za iznos od 2.000,00 KM), što znači da je uspjeh tužiteljice u žalbenom i revizionom postupku 5 % pa joj u tom procentu pripada i naknada troškova postupka, tj. iznos od 285,00 KM (5.661,38 KM - 5%).

Primjenom odredbe člana 386. stav 2. u vezi sa odredbom člana 387. ZPP, polazeći od utvrđenog procenta uspjeha u sporu, tužiocu je na ime naknade troškova postupka dosuđen iznos od 5.573,50 KM.

Temeljem odredbe člana 248. u vezi sa odredbom člana 250. stav 1. ZPP odlučeno je kao u izreci.

Predsjednica vijeća
Tanja Bundalo

Za tačnost opravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Aćić